

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 115: Chẳng Những Sơ Phát Tâm, Kỳ Thực Từ Đầu Đến Cuối, Cũng Chỉ Có Công Phu Hàng Phục. Cho Đến Thành Phật, Cũng Vô Sở Trụ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 008)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Chẳng những sơ phát tâm, kỳ thực từ đầu đến cuối, cũng chỉ có công phu hàng phục. Cho đến thành Phật, cũng vô sở trụ.】

Nguyên tắc “Vô Trụ” mà trên Kinh đã giảng, là đạo lý xuyên suốt từ đầu đến cuối. Từ khi sơ phát tâm mãi cho đến khi viên mãn thành Phật, đều là một cái “Vô Trụ” này, là một nguyên tắc này, một đạo lý này.

Cho dù phương pháp áp dụng có khác nhau: tôi niệm Phật, người khác tham Thiền, trì Chú, phương pháp tuy khác biệt, nhưng nguyên lý, nguyên tắc nhất định là hoàn toàn giống nhau. Tôi niệm Phật không trụ vào tướng niệm Phật, tham Thiền không trụ vào tướng tham Thiền, trì Chú không trụ vào tướng trì Chú.

Hiện nay vì sao người tham Thiền nhìn người niệm Phật thấy chướng mắt, người niệm Phật nhìn người trì Chú cũng thấy không thuận mắt, là nguyên nhân gì vậy? Là do “chấp tướng”. Nếu như thấy đều “Vô Trụ” (không trụ tướng), thì tâm sẽ thanh tịnh, bình đẳng, mọi người sống chung với nhau sẽ rất hoan hỷ.

Chính là bởi vì chấp tướng, chấp tướng thì là “tu mù luyện đui”, là làm giả, chẳng phải làm thật. Làm thật thì mọi người bình an vô sự, làm giả thì lại xung đột đến vỡ đầu chảy máu, thế thì hết cách rồi. Trong cái giả thì có xung đột, có ý kiến; trong cái thật thì không có, trong cái thật thì tâm đều thanh thanh tịnh tịnh.

Mãi cho đến thành Phật, bạn cứ giữ vững nguyên tắc này, chính là tu cái này.

Mặc áo không chấp vào tướng mặc áo, ăn cơm không chấp vào tướng ăn cơm, làm việc không chấp vào tướng làm việc. Không chấp vào tướng làm việc thì sẽ không mệt, làm nhiều bao nhiêu cũng đều không mệt; tại sao họ lại thấy mệt? Bởi vì họ chấp tướng.

Xử sự, đối người, tiếp vật thấy đều không chấp tướng, thì ngày tháng đó sẽ rất dễ chịu, sẽ rất tự tại, rất mỹ mãn, “du hý nhân gian”, giống như chư Phật Bồ-tát vậy, được đại tự tại.